

skifteretten i de tilfælde, hvor et afdrag på en fordring ikke betales, fordi fordringen er betinget eller bestridt, kan bestemme, at beløbet skal indsættes på en særlig konto i bank eller sparekasse, jf. § 182, stk. 1, og Højesteret dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2000, side 2216. Bliver fordringen ikke aktuel, kan den opsæredividende udbetales til de øvrige kreditorer

4.6.2. Lovforslagets udformning

4.6.2.1. Konkursrådet har overvejet, om der bør indføres regler om fordringsprøvelse i gældssanering svarende til de regler, som gælder ved behandlingen af konkursboer.

Konkursrådet finder dog, at der som efter gældende ret ikke i forbindelse med behandlingen af skyldnerens gældssaneringssag bør ske en egentlig prøvelse af de anmeldte fordringer. Rådet peger herved på, at der i praksis ikke synes at være behov for et sådan regelsæt, som formentlig endvidere vil føre til en længere sagsbehandlingstid.

Det er derimod Konkursrådets opfattelse, at der i tilknytning til de regler, som rådet foreslår om et præklusivt proklama, jf. pkt. 4.5.2, hvor også en kendt fordringshavers fordring prækluderes, bør indføres en regel om, at den fordringshaver, hvis anmeldte krav er *bestridt*, under visse nærmere angivne omstændigheder mister retten til at få dækning for den bestridte fordring.

Konkursrådet finder, at der ikke er afgørende hensyn til fordringshaverne, der taler imod en sådan regel. Bestrider skyldneren en fordring, bør fordringshaveren således efter at være gjort bekendt med retsvirkningerne af ikke at anlægge retssag inden for en rimelig frist kunne vurdere, om den pågældende ønsker at anlægge en retssag om fordringen.

I de tilfælde, hvor det efter skifterettens skøn må lægges til grund, at skyldneren uden reel grund bestrider en eller flere anmeldte fordringer, vil dette efter Konkursrådets opfattelse efter omstændighederne – f.eks. hvis skyldnerens bestridelse antager karakter af chikane – kunne medføre, at skyldneren bør nægtes gældssanering.

Rådet foreslår på denne baggrund, at retten til dækning af en fordring bortfalder i de tilfælde, hvor skyldneren bestrider en anmeldt fordring, og fordringshaveren ikke inden en vis frist fra skifterettens underretning om, at fordringen bestrides, anlægger sag om kravet.

Den frist, som fordringshaveren bør gives til at overveje, om der ønskes anlagt sag, kan efter rådets opfattelse passende fastsættes til 3 måneder. Fristen bør regnes fra det tidspunkt, hvor skifteretten har givet

fordringshaveren underretning om, at fordringen bestrides. I underretningen til fordringshaveren bør der samtidig gives oplysning om, at retten til dækning bortfalder, hvis fordringshaveren ikke har anlagt sag inden fristens udløb. Indeholder underretningen ikke oplysning herom, bør fordringen ikke prækluderes.

I de tilfælde, hvor der anlægges sag om det bestridte krav, bør en eventuel kendelse om gældssanering efter Konkursrådets opfattelse ikke afvente udfaldet af retssagen. Der bør således fortsat afsættes midler til dækning af den bestridte fordring efter den gældende regel i konkurslovens § 216, stk. 4.

I overensstemmelse med Højesterets afgørelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2000, side 2216, foreslår Konkursrådet endvidere, at det i kendelsen om gældssanering skal angives, hvordan de afsatte midler skal fordeles mellem de øvrige fordringshavere, såfremt der ikke anlægges sag om fordringen, eller hvis det ved dom eller forlig fastslås, at fordringen ikke består. Det bør samtidig præciseres, at det alene er konkurslovens § 182, stk. 1, der finder anvendelse i denne situation.

4.6.2.2. Med hensyn til de *sagsomkostninger*, som pålægges skyldneren, hvis den pågældende taber en sag om en bestridt fordring, anfører Konkursrådet, at der er en vis risiko for, at en skyldner alene på grund af sagsomkostninger, som er pålagt i en sag om en bestridt fordring, på ny vil kunne befinde sig i håbløs økonomisk situation. Sådanne situationer bør undgås, da det vil kunne hindre, at gældssaneringen medfører en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Rådet finder således, at der ved udformningen af et regelsæt om behandlingen af bestridte fordringer bør tages højde for de omkostninger, som skyldneren muligt pålægges at betale som følge af, at sagen om den bestridte fordring måtte tabes.

Rådet er opmærksom på, at der er et betydeligt hensyn at tage til den fordringshaver, som måtte vinde en sag om den bestridte fordring. En løsning må derfor bero på en nærmere afvejning af hensynet til fordringshaveren og hensynet til, at skyldneren får en varig løsning på sine økonomiske problemer.

Konkursrådet har på den baggrund overvejet, om der i gældssaneringssagen bør afsættes midler til fuldstændig dækning af de sagsomkostninger, som skyldneren kan forventes at blive pålagt, hvis en retssag om en bestridt fordring tabes. Rådet finder imidlertid, at en sådan løsning ikke er hensigtsmæssig, navnlig fordi det i praksis formentlig vil føre til, at skyldnerens opsparingsbeløb i vidt omfang alene skal gå til dækning af sagsomkostninger med hensyn til en bestridt